

Montse Sanjuan. Escriptora

“Mentre hi hagi històries, pot haver-hi Grimm per a estona”

El centredreta guanya a Itàlia, segons els sondejos

L'M5E quedaria en segona posició

Mira les ganes de vacances que et vénen quan veus una palmera.

902 811 811 nautaliaviatges.com NAUTALIA Viatges

EL PUNT AVUI+

Edició de Lleida

1,20€

DILLUNS • 5 de març del 2018. Any XLIII. Núm. 14567 - AVUI / Any XL. Núm. 13437 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

VOL VIURE EN

P6-7

ENTREVISTA Paul Bekaert Advocat de Carles Puigdemont a Bèlgica

“Puigdemont sempre té solucions, no és un Quixot”

DEMANDA • “Aquest cas és sobre Catalunya i és simbòlic per a la democràcia a Europa”

PRECEDENT • “Hi ha sentències a Estrasburg sobre Turquia en el mateix sentit”

ANNA GABRIEL • “És més lògic fer política a la capital d'Europa que a Suïssa”

L'ESPORTIU

Messi celebrant el gol d'ahir, que significa un pas de gegant per aconseguir el títol ■ AFP

Cop d'autoritat en la lliga

El Barça venç l'Atlético amb un espectacular gol de falta de Messi

NACIONAL I CULTURA

P14-17 i 28-29

Revolucionàries i pioneres

La personalitat de diverses dones històriques, en còmics i il·lustracions

Manual per al 8-M

VIU EL BARÇA COM SI FOSSIS AL CAMP NOU!!

SOM UN SENTIMENT PENYA BARÇA LLEIDA

VIU TOT L'ESPORT LLEIDATÀ!

C/ Pius XII, 29, baixos - Lleida - Tel. 973 263 449

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Billy el Niño

En aquell moment terrible, la Felisa Echegoyen tenia 26 anys i militava en una organització antifranquista.

El dia 1 d'octubre de 1974 va ser detinguda per un grup de policies, entre ells l'inspector de la brigada politico-social José Antonio González Pacheco, més conegut com a Billy el Niño. Després de ser maltractada i amenaçada de mort ja des del moment de la detenció, la Felisa va ser durament torturada i vexada per aquest personatge sinistre a la seu de la direcció general de Seguretat, l'edifici on avui hi ha la seu de la Comunitat de Madrid.

La Felisa ha fet de la seva vida una lluita contra la impunitat policial, i ha maldat perquè Billy el Niño pagui per tot allò que li va fer. El seu darrer intent va tenir lloc fa uns mesos, quan va presentar una denúncia contra aquest reconegut torturador, al qual, per cert, el llavors ministre Martín Villa va condemnar ja en plena democràcia. Fa uns dies, però, vam saber que el jutjat número 37 de Madrid ha arxivat aquesta

La justícia espanyola no considera la repressió franquista com un crim de lesa humanitat

denúncia. Per què? Doncs pels mateixos arguments utilitzats en altres ocasions per la mateixa Audiencia Nacional per no castigar els responsables de la repressió franquista. Segons aquest jutjat, les tortures de Billy el Niño haurien prescrist. De fet, la justícia espanyola no considera la repressió franquista com un crim de lesa humanitat; és a dir, un crim organitzat i sistemàtic contra un determinat segment de la població i que no prescriu mai.

L'arxivament amaga que González Pacheco va ser un dels membres més destacats de la brigada politico-social, que va torturar centenars de persones només pel fet de ser opositores a la dictadura. I, a més, entra en contradicció amb diferents tractats i convenis internacionals que qualifiquen repressions com la franquista de crims contra la humanitat. Una nova mostra més de la nul·la voluntat dels poders de l'Estat d'afrontar el passat. I una nova mostra més, també, de la indefensió perpètua i del desemparament de les víctimes del franquisme. I mentrestant, Billy el Niño continua fent fúting per Madrid.

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Història dels avis

L'he trobat una altra vegada escrita, com un afegitó que cau rodolant per inèrcia al final de la frase: "A l'exili —llegeixo—, marxaven els millors." En el mateix text, he trobat una afirmació encara més desconcertant, tot i que amb la gràcia d'aportar una certa novetat al tòpic: els primers dies de la Guerra Civil, n'hi va haver un altre, d'èxode, però aquest es veu que no mereix més comentari que un incís per informar que va ser "el de la gent de dretes". Apunts com aquests, sense faltar del tot a la veritat, no només són tendenciosos, sinó també insolents. La meva àvia paterna tenia divuit anys quan va agafar l'últim vaixell que sortia de la Corunya l'estiu de 1936: venia de comprar al mercat per a la casa on servia de minyona, i no va dubtar gens a llençar el cabàs i enfilar-se a la bodega, sense bitllet, sense maleta, només una adreça d'un parent llunyà de França escrita en un paperet rebregat a la butxaca del davantal. Que sapiguem a casa, no va ajudar a finançar el govern de Burgos des de cap residència conspirativa a l'estranger. Es va limitar a esperar,

“Dir que a l'exili marxaven els millors és tendenciós i, a més, insolent

en un racó profund del sud de França, que la deixessin tornar en pau. Encara no es coneixien amb el meu avi, que el 1936 era al Ferrol, servint a la Marina. No va poder pas triar en quin bàndol havia de lluitar, però devia fer-ho amb tan poca convicció, que quan es va acabar la guerra el van desterrar a Lleida, a capturar maquis, explicava amb una ganyota amarga, i finalment a Manresa, on a les tardes, mig a les fosques, sintonitzava *La Pirenaica*, l'emissora dels comunistes. El pare, que li tenia devoció perquè el va perdre molt jove, recorda que només l'anima l'esperança de tornar algun dia a

la Corunya, i per a la resta era tan la-cònic, que l'únic comentari que va arrencar-li de la vegada que havia navegat per la mar del Nord va ser que "hi havia molt de gel". L'avi català va fer la guerra amb els republicans i, quan es va acabar, va tornar a la seva feina d'electricista, a la seva casa llogada, amb la seva dona i una filla nascuda mentre era fora que s'amagava quan el veia perquè no el coneixia. Cantava *La internacional*, mentre arreglava les aixetes? No ho crec, i això que tenia tota l'alegria i la loquacitat que li faltaven a l'avi gallec. La història de la meua família no és cap excepció; és molt corrent. Fa poc, em va sorprendre que tant el pare com la mare em parlessin alhora d'una pel·lícula antiga, *L'hora 25*, en què un pagès de Romania és separat de la dona i enviat als camps de concentració acusat erròniament de ser jueu i, més endavant, erigit en model de la raça ària per una demencial pirueta del destí. L'home es deixa fer, desconcertat, però pel camí perd la joventut, la vida que tenia, les ganes de riure. "Cada vegada que la veig, ploro", va dir el meu pare, i entenc per què.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68, 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Tornés (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/9h5wjc>

A la tres

Pepa Masó/ pmaso@elpuntavui.cat @ppamaso

Dona i democràcia

“**A** Catalunya estem vivint una escalada de la repressió: càrregues policials l'1 d'octubre amb denúncies d'agressions sexuals. Les feministes estem compromeses també en la defensa de la democràcia i de les llibertats al nostre país i entenem que la criminalització i/o la judicialització de formes pacífiques de protesta social i reivindicació política també són formes de violència institucional que hem de denunciar. Per això denunciem l'aplicació de l'article 155 de la Constitució Espanyola i exigim la seva suspensió immediata.” Aquest és un dels punts del *Manifest de la vaga feminista del 8-M* que sembla no haver agradat certs sectors, principalment de l'òrbita socialista, que han mostrat el seu malestar per la inclusió de referències polítiques al document unitari. De què se sorprenen? Les dones, com els homes, no són alienes a la repressió policial i judicial que s'està

“**No** hauria de sorprendre que en el manifest del 8-M es denunciï la repressió que viu el nostre país

vivint actualment a Catalunya. Certament moltes dones, potser no la totalitat però sí una majoria més que considerable, se senten agredides per l'actual situació política que travessa el país amb les institucions d'autogovern intervingudes, amb polítics que les re-

presenten i líders de les principals entitats civils empresonats per les seves idees, amb centenars de persones investigades, amb el seu president a l'exili... I això els indigna tant com la discriminació laboral, la bretxa salarial, la violència de gènere, la feminització de la pobresa, la corrupció, el racisme, la situació de les dones refugades... qüestions que denuncia el manifest feminista, com moltes altres, i per a les quals demana solucions.

Vist el que estem vivint, el que hauria estat estrany és que el manifest no n'hagués fet referència en el compromís de les dones en la defensa de la democràcia i les llibertats. Això no hauria de molestar ningú. O és que el feminisme és aliè a l'activitat política? Perquè si una cosa és evident és que és precisament des de la política que es poden canviar moltes coses que el feminisme denuncia. I, això, també cal reivindicar-ho.

De reüll

Anna Puig

La paciència té un límit

En un moment de la passada legislatura, quan s'encarava la recta final cap al referèndum, Puigdemont va ser contundent i va demanar –gairebé exigir– que, si els dirigents independentistes feien un pas endavant, la gent hi havia de ser al darrere. No es podran queixar, fins ara, els partits independentistes, del suport popular que han tingut. Més enllà de tenir una fe incondicional vers els líders polítics, els ciutadans han arribat a posar el seu cos per defensar les urnes, sofrint la violència de la policia espanyola. La paciència ha estat

No sé si s'adonen que només els connecta un petit fil amb la ciutadania

infinita. No es va executar la proclamació de la República. I la gent va respondre. Es van convocar eleccions autonòmiques. I la gent va respondre. Fa més de dos mesos que estem sense govern, en espera d'unes negociacions eternes, amb discrepàncies públiques en moltes ocasions incomprensibles. I la gent

fins ara ha respost. Però la paciència sempre té un límit. La decisió de la CUP de no acceptar Jordi Sánchez com a candidat a la presidència de la Generalitat, els moviments tàctics d'ERC i l'immobilisme de Junts per Catalunya comencen a fer pujar la mosca al nas a la base social del sobiranisme. No sé si realment els líders polítics independentistes s'adonen que ja només els connecta un petit fil amb la ciutadania. Tant de bo la situació es redrexi ràpidament i tot plegat quedi en només una anècdota –una altra!–. Si no és així, les conseqüències poden ser irreparables.

Les cares de la notícia

DIVULGADOR CIENTÍFIC

Jorge Wagensberg

Un savi compromès

Va ser un dels científics més prolífics i innovadors del nostre país. De caràcter afable i conversa amena, va traspasar la barrera de l'àmbit acadèmic i es va convertir en un dels grans divulgadors científics. “La mort és la més sorprenent de les notícies previsibles”, segons va afirmar ell mateix.

ADVOCAT DE CARLES PUIGDEMONT A BÈLGICA

Paul Bekaert

Democràcia a Europa

La seva tasca és evitar l'extradició del president de la Generalitat, Carles Puigdemont. Aquest advocat flamenc, amb una llarga trajectòria en casos de drets humans, afronta un dels casos més polèmics i mediàtics, que pot posar en escac l'Estat espanyol i el concepte de democràcia a Europa.

PRESIDENT DE LA PLATAFORMA DE TABÀRNIA

Miquel Martínez

Els queda feina

Els promotors de Tabàrnia es congratulaven ahir d'haver reunit 15.000 persones en la manifestació de Barcelona. Són gent, però els queda feina per igualar el poder de convocatòria de l'ANC i Òmnium Cultural, que arrosseguen més d'1 milió de persones cada Onze de Setembre.

EDITORIAL

El retorn a la guerra freda de Putin

La posada en escena i el contingut del discurs pronunciat pel president de Rússia, Vladímir Putin, davant les dues cambres de l'Assemblea Federal russa no deixen cap mena de dubte. Hem tornat a la guerra freda. L'increment de la bel·ligerància entre Occident i Rússia i la implicació russa en la guerra de Síria ho apuntaven ja fa temps. Però l'anunci per part de Putin d'un nou programa d'armament de destrucció massiva, amb míssils de nova tecnologia i l'amenaça de resposta amb guerra nuclear en cas d'amenaça, consagra que hem entrat en una nova guerra freda. L'agressiva posició russa és totalment deplorable. I a ningú se li escapa que l'escalada armamentística i verbal de Putin té molt a veure amb un discurs patriòtic per intentar tancar els problemes interns i assolir els seus objectius electorals per a la perpetuació en el poder. Però cal acceptar que l'advertència és real.

Rússia és una potència. Potser en termes econòmics no presenta una gran musculatura però sí geogràficament i militarment. Ha estat un error d'Europa i els EUA subestimar Rússia fruit de la prepotència generada per la victòria ideològica contra l'URSS després de la caiguda del mur de Berlín. Desplegar l'escut antimíssils a Polònia i el Bàltic o instigar el conflicte ucraïnès són només dos dels exemples que Occident hauria de revisar. Perquè el resultat no ha estat més seguretat per a Europa sinó un enfrontament que provoca una preocupant tensió i el retorn a un passat de divisió que volíem enterrat. Rússia és un actor de primer ordre, amb dèficits democràtics evidents però amb el qual la UE ha d'obrir vies de diàleg i apaivagar una dialèctica d'enfrontament que no té cap sentit en ple segle XXI i més davant amenaces que no venen precisament de l'est.

Tal dia
com
avui fa...

1 any Posar les urnes
Junqueras avisa Rajoy que el referèndum es farà, tot i que no tingui l'aval de l'Estat. Exhibeix múscul en un acte multitudinari.

10 anys Fuita d'aigua
El fiscal investiga possibles delictes en la fuita d'aigua. Els veïns de Badalona denuncien la pèrdua de més de 216.000 litres diaris.

20 anys L'aposta de CiU
CiU proposa al govern central una tercera reforma laboral i reclama un gran pacte social per preparar l'etapa posterior a l'ingrés d'Espanya a l'euro.

Full de ruta

Òscar Palau

Tres partits i tres variables

Si algú es pensava que la marató de travetes i ensopegades que suposa el camí a la República havia superat un nou obstacle amb el preacord entre JxCat i ERC i el pas de Puigdemont –si és endavant, al costat o enrere ho deixo a criteri del lector– per fer lloc a Jordi Sánchez, dissabte la CUP va fer baixar tothom a terra per recordar que una part de la societat no es conforma a restituir el govern i fingir que el 27-O no hi va ser. I és que l'acord a tres per fer rutilar la legislatura –que arribarà, perquè seria lleig que es fes plegar Toni Comín i el mateix Puigdemont com a representants de l'exili al Parlament– ha de casar alhora tres variables internes de gran complexitat.

La primera, la tradicional lluita partidista per l'hegemonia, que, ens agradi o no, aquí existeix com a tot arreu del món. I que, liquidat Junts pel Sí, que va aconseguir prou bé rentar els draps bruts a casa, s'ha tornat a fer evident esbombant-se malfiances i retrets que el votant de base creia erròniament

Per tancar un pacte caldrà casar factors molt complexos i només s'assolirà amb diàleg

superats. A això, s'hi afegeix un factor simbòlic/personalista: la repressió estatal ha fet uns presos polítics i exiliats que no es poden abandonar com qui deixa un pes pel camí, sinó que n'han de continuar sent protagonistes, si bé alhora han de saber veure on comença i on acaba el seu rol per no esdevenir una llosa en la fita comuna. I en aquest sentit, és clar, és impossible veure les coses igual des de l'exili belga que des d'una llibertat condicional a Catalunya o una cel·la a Estremera. I tots tenen part de lucidesa en els plantejaments.

El tercer punt i raó de fons de les dificultats va, però, més enllà de partidismes i personalismes. El dilema va d'estratègies: què cal fer ara? Tot just recuperar el control, demolir el que ha fet el 155 i reagrupar forces eixamplant l'exigua majoria actual, tot obeint el que digui l'Estat? O reprendre la confrontació oberta, a risc que més gent vagi a la presó o l'exili, i tornin a suprimir l'autonomia? Segurament tot és una mica necessari, i caldrà filar prim per trobar el rumb bo entre tants taurons als costats, però l'independentisme ja ha demostrat que amb diàleg és capaç de posar-se d'acord. I el dia que ho torni a fer en sortirà més reforçat que mai.

Tribuna

Pius Pujades. Periodista

Què s'han pensat!

El president del Parlament va fer enfadar els representants del poder judicial al Col·legi d'Advocats. Ho entenc. Els va dir que tenien presos polítics acusats de delictes inexistents. Els estava dient, amb discreció, que prevaricaven. Si ets un alt magistrat o un fiscal i et diuen que tu i els teus col·legues i superiors i els superiors dels teus superiors esteu prevaricant, és lògic que t'enfadis. El que no tinc clar és si aquest fet aconsella que et comportis com un mal educat i te'n vagis. Què es pensaven? Que tothom callaria? Que es farien els distrets? El president Torrent ha dit moltes vegades que considera les acusacions de sedició pel primer d'octubre com una manipulació política dels fets per atacar judicialment els adversaris polítics del procés. Es podien pensar que callaria? O ja duien preparada l'estampida des de casa? Jo crec que la duien ben organitzada i anaven al Col·legi d'Advocats a representar l'escena de l'ofès. Els que afinen els fets quan convé al poder també afinen les actituds quan els cal representar un paper de dignitat maltractada.

PERÒ JO VOLDRIA CREURE –o fer veure que voldria creure– que ningú no ha prevaricat, que jutges i fiscals estan convençuts que els ciutadans que entomaven les garratades dels civils el dia 1 d'octubre i els seus dirigents eren una colla de violents organitzats que protagonitzaven una rebel·lió original i completament nova. Us ho dono. Llavors el president del Parlament s'equivocava. Tothom es pot equivocar. Què passava? Que la segona autoritat del país opinava i feia saber la seva opinió. Sense cap altra conseqüència posterior. Qui opinés diferent podria rebatre els seus arguments de la manera que li sem-

blés oportuna. I, parlant de jutges i fiscals, fins i tot podem pensar en una querella. Una altra possibilitat seria que el senyor Torrent tingués raó, que els presos i els exiliats als quals al·ludia siguin innocents dels delictes que se'ls imputen quan els fiscals i els jutges manifesten el seu punt de vista des de la tribuna del seu ofici. Però aquest punt de vista equivocat porta els acusats a la presó o a l'exili. Enteneu la diferència? Ells es poden sentir ofesos, aixecar-se i marxar de la sala per anar cap a casa. Els seus acusats no ho poden pas fer. L'error –si hi ha error– és infinitament més greu.

SABEU QUÈ PENSO? Que ja fa dies que no parlem ni de lleis, ni de constitucions, ni de legalitats, ni de res. Les forces de l'Estat espanyol es van definir amb una frase que es va fer famosa quan venien a impedir que votessin: "A por ellos!" Doncs bé, estic segur que l'actuació política i judicial d'aquests últims mesos està fonamentada en una altra frase que sobrevola els passadissos de tots els palaus que conformen l'estructura de l'Estat. La frase que va dir algú i que és la unitat de mesura de totes les actuacions: "Qué coño se han creído!"

“L'A por ellos' va impulsar la policia l'1-0 i el 'Qué coño se han creído' impulsa ara l'acció política i judicial

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La investidura

■ Passarà als annals de la història el que uns partits (PP, PSOE i Cs) s'immisciïen en les decisions d'un parlament sobirà. Ens diuen que no volen un president que tingui afers pendants amb la justícia, però amaguen que aquests afers estan basats en el rebuig d'aquests partits nacionalistes espanyols a tot el que és català i està promogut per la conxorxa entre el poder polític i el judicial. Ho diu el govern espanyol, liderat per M. Rajoy, que s'ha mostrat com el més corrupte i miserable de tots els partits del país, que ja és mèrit, sobre qui cau l'ombra del delictes i els jutges i fiscals no s'atreveixen a imputar-lo perquè coneixen com és d'allargada l'ombra de les organitzacions mafioses. Resulta humiliant que pretenguin imposar un president "al seu gust", una persona benèvola amb la corrupció i, sobretot, que per da-

munt dels drets humans posi la unitat de la "seva" pàtria.

GERARD PALACÍN
Barcelona

Agressivitat de Vodafone

■ L'1 de març de 2018 a les 14:42 h rebo al meu mòbil una trucada del telèfon 912 041 600. Un home em diu que és de Vodafone, a la qual cosa li contesto de seguida que no m'interessa la seva oferta perquè tinc la meua línia amb una altra companyia i n'estic molt satisfet. L'home em contesta que jo no li he donat l'oportunitat d'explicar la seva oferta, a la qual cosa li contesto una altra cop que no m'interessa, dient-li "no" repetides vegades a causa de la seva insistència. En aquell moment l'home es posa a imitar-me amb to irònic i burlesc, i seguidament em penja el telèfon molt enfadat; en poques paraules, es burla de mi i em penja. Intento tru-

car a Vodafone per fer una queixa però em passen d'un costat a un altre. Almenys em queda denunciar aquí aquest comportament agressiu al qual, lamentablement, veig que la gent s'està acostumant.

Jordi París
Barcelona

Els miracles de la llei de dependència

■ La meua mare és a punt de fer 98 anys. Va estar valorada fa deu anys, amb un barem de nivell II i 53 punts, fet pel qual li corresponia un ajut de 300 euros, que al cap d'un temps van convertir en 250 a causa de la crisi. Després de deu anys vam demanar una revisió del nivell, ja que el pas dels anys i la trencada i intervenció del fèmur, més una embòlia, li han provocat un deteriorament considerable. La sorpresa, l'hem tingut quan ens han dit que la valoració és mes bai-

xa (grau II i 51 punts), fet que significa que la seva dependència ha millorat i que necessita menys ajuda. M'he quedat estupefacta, no m'ho podia creure: perd l'ajuda que rebia. L'alternativa és que haig d'empadronar-me a casa seva com a cuidadora (visc a la casa del costat), amb la perspectiva que d'aquí a 18 mesos torni a rebre l'ajuda que rebia. La meua mare no es pot quedar sola, de manera que tenim una senyora que viu amb ella amb contracte i seguretat social al corrent però això no és suficient per demostrar que entre totes dues fem la feina de cuidadores. Perquè quedi constància haig de contractar una cuidadora a través d'una empresa i així podrà tornar a cobrar la petita ajuda que rebia. Se m'ha quedat cara d'imbècil i no he volgut sentir les excuses que em donava l'assistència social. On hem arribat?

MARIA CODINA SABATÉ
Montgat (Barcelonès)

La frase del dia

“La destitució va ser tota una sorpresa perquè no he fet res en absolut per provocar-la”

Albert Ginjaume, CÒNSOL HONORARI DE FINLÀNDIA A BARCELONA

Tribuna

Miquel de Palol. Escriptor

Ara què ens espera?

Fa uns dies, el meu bon amic David Guzmán acabava l'entrevista que em va fer preguntant-me si soc optimista en relació amb la independència. Li vaig dir que si em miro els polítics no gaire, però si miro la gent, força. Aquest ha estat un moviment emergit de la gent i portat per la gent –cosa que els espanyols són incapaços d'entendre–, i entre ells hi pot haver desànim i desercions, sí, però es regeixen per la formidable tosquedat de les conviccions implacables.

CAL PREGUNTAR-SE pel sentit i el recorregut d'una societat il·lusionada en l'actual context europeu d'indiferència, desànim i desgast per la igualació de categories i valors. El budisme i altres espiritualitats negatives, autodesprenedores i antimaterialistes, te les pots permetre, i de fet són necessàries com a factors de correcció, en societats pròsperes, opulentes i sobrepoblades. Però un cop corregit, calen vàlvules de seguretat per aturar-ho. Si no s'han previst, el procés continua fins al decandiment cultural i civil, fins a debilitar-se, tornar-se estèril, perdre capacitat de regeneració i envellir. Aleshores les cultures s'extingeixen.

DE MANERA PARADOXAL, els conflictes locals compensen les implacables entropies globals. L'espectacle –o el no-espectacle– dels polítics catalans ha estat una calamitat. Han calgut dos mesos per arribar on som? No hem après la lliçó dels anys 1936-1939? Tenim a sobre un enemic –no un adversari: un enemic– disposat a tot, amb ganes de destruir, de vèncer a qualsevol preu, amb ganes de fer mal, i aquí s'està d'humor per discutir el color de la moqueta? No sembla haver-hi sentit d'estat, ni noció de la història, ni responsabilitat davant la requesta d'una ciutadania que s'ha deixat trencar la cara per la causa.

ÉS COMPRENSIBLE que el gruix de les ne-

gociacions s'hagi de dur fora del focus de l'atenció pública. La contradicció de la transparència com a valor ho comporta, i més en guerra, quan l'enemic aprofita tota informació. Però alhora, la situació no està per floritures. Als ciutadans, els costen d'entendre les ambigüitats, les indecisions, que es recli en qüestions fonamentals. La classe política no sembla conscient que el pastor-guerrer hispànic es mou en termes de victòria-derrota-aniquilació, i tot moviment que no sigui endavant l'interpreta com a debilitat i rendició, davant les quals la seva idiosincràsia no li permet cap altra resposta que el menyspreu i el càstig total i definitiu.

NOMÉS CAL VEURE les reaccions del govern de Madrid a cada pas fet pels catalans. D'allò que els satisfà, apren on t'equivoques. Ells viuen ara en moral i retòrica de victòria. Ens espera una duríssima postguerra, els efectes de la qual no apaivagaran claudicacions, reculades, intents de pacte ni intents de salvar

els mobles, que els altres ridiculitzaran sense pietat, i sense que s'aturin les garrotades d'ordre civil, pressupostari i mediàtic que vindran igualment.

AQUEST CRONISTA no es creu més llest que els altres, però té un avantatge, que no és cap mèrit propi intrínsec ni virtut en si, però que li dona una visió de conjunt: ha viscut molts anys a la Castella profunda i coneix la manera de ser de la seva gent. Amb les actuals mesures no anem enlloc. L'única possibilitat era fer efectiva la República i tancar-se al Parlament envoltats d'una part de la ciutadania que hauria estat disposada a posar-s'hi. Hi hauria hagut conseqüències greus? Segurament. Però els ciutadans són majors d'edat, i amos del seu destí. Recordin la història. No s'han produït mai canvis substancials sense un cost, i una àmplia majoria de catalans s'han mostrat disposats a pagar-lo. Si es pretenia fer tot això de franc, hauria valgut més no haver-s'hi posat.

QUÈ VAN VOTAR LES MAJORIES l'1-O i el 21-D? Sospito que molt pocs per la situació actual. Molts –seria d'ases il·lusos negar-ho–, contra la independència, però els qui ho van fer a favor no devia ser per veure els polítics jugar a nyaus. Hi havia una proposta clara de Puigdemont i de les CUP. La història jutjarà fins on era vàlid el possibilisme ambigu de part de JuntsxCat i ERC, però el factor psicològic és molt important en moments tan greus i, vist el resultat, l'aposta no sembla l'apropiada. M'estalvio comentaris sobre els comuns, que acabaran, si no hi són ja, al bàndol franquista amb el PP, Cs i el PSC.

UN TÉ LA IMPRESSIÓ que entre Puigdemont i la CUP no hi ha cap altra cosa que el soroll i la fúria shakespeariana. O potser és una exageració poètica, potser ni això. Potser tan sols baralles de pati de col·legi i misèria.

“No s'han produït mai canvis substancials sense un cost, i una àmplia majoria de catalans s'han mostrat disposats a pagar-lo”

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

'Nabíus'

Cada any, un cop l'any, el mes de desembre, des del 2004 els amics del Consell Cultural de les Valls d'Àneu publiquen la revista Nabíus.

Puntualment va sortir el número 15, corresponent al desembre del 2017. Amb bona tipografia, bon paper i profusió d'il·lustracions, la revista desplega tot un ventall d'articles de caire històric, literari, patrimonial, etnològic, musical i recull el testimoni de les activitats culturals a les valls d'Àneu durant l'any.

Les aportacions documentals i fotogràfiques i les referències constants al patrimoni cultural i natural són el marc conceptual que acull una política cultural que vol fer justament de la cultura i el coneixement una eina essencial per a la dinamització i la modernització de les altes valls pirinenques. I ho fa reforçant els elements distintius i identitaris que atorguen a la relació entre la terra, el paisatge i el poblament (els homes i les dones en societat i en la lluita constant per una vida digna) un paper fundacional.

Els centres culturals i artístics (Farrera, Centre d'Art i Natura; Centre de Documentació del Pirineu, Ecomuseu de les Valls d'Àneu), els festivals (Muda, Dansàneu, CurtÀneu), les polítiques transversals dels museus i els equipaments culturals (Mnatec) i les jornades d'estudi (Jornades de Patrimoni i Desenvolupament) defineixen una sòlida arquitectura que fonamenta els treballs de recerca i difusió i divulgació del patrimoni material i immaterial. La creació artística i literària hi té una cabuda generosa, i Nabíus combina una densa i atapeïda trama de mirades cap endins de manera indèstria amb una mirada oberta cap enfora. Àneu a pams, d'una banda, doncs, i d'Àneu al món, d'una altra banda. Els Quaderns, els Petits Quaderns, l'Arxiu d'Imatges i les publicacions apaïssades de la línia Consell completen el panorama d'una presència permanent activa i útil de la cultura a les valls d'Àneu.

Sísif
Jordi Soler

Nacional

Tabàrnia reuneix 15.000 manifestants

La mofa de l'independentisme del grup reuneix a la manifestació l'ultradretà Vox

El cònsol de Finlàndia avisa del risc de represàlies

Albert Ginjaume, quart cònsol destituït per l'Estat, aconsella a la resta que no li doni suport

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Paul Bekaert Advocat de Carles Puigdemont a Bèlgica

“L'euroordre sempre serà refusada a Bèlgica”

NOVETATS • L'advocat flamenc de Puigdemont confirma que “estan estudiant” portar el cas de Puigdemont a Estrasburg i a Luxemburg **REIVINDICACIÓ** • Per Bekaert, la demanda del president català és un cas sobre Catalunya que “és simbòlic per a la democràcia a Europa”

Natàlia Segura

Tielt

Des del seu elegant despatx d'estil neoclàssic en un petit poble flamenc, Paul Bekaert afronta el cas més important i polèmic de la seva carrera.

La defensa de Puigdemont va caure a la seva taula en plena cúspide de la crisi catalana ara fa just 120 dies, i la lluita per evitar l'extradició era a les seves mans. Advocat amb llarga trajectòria i experiència en casos de drets humans, era conegut fins aleshores a l'Estat espanyol per haver evitat l'extradició de dos terroristes d'ETA que Bèlgica es va negar a entregar a les autoritats espanyoles perquè considerava que hi havia risc que fossin víctimes de tortures. Tanmateix, la fiscalia espanyola no va donar temps a Bekaert per intentar assolir el mateix èxit, ja que va retirar l'ordre de detenció europea. La relativa tranquil·litat de les últimes setmanes després del terratrèmol mediàtic no serà definitiva. Els rumors sobre una reactivació de l'euroordre en els pròxims mesos podrien fer tornar aviat el lletrat flamenc a l'escenari judicial del cas Puigdemont. Però la reincorporació podria ser fins i tot més moguda que al novembre. Bekaert també ha portat casos als tribunals de justícia

El cas de Catalunya és un gran problema per a Europa pel que fa a la democràcia

europes, d'Estrasburg i de Luxemburg, i no descarta assumir una demanda de Puigdemont davant d'aquests jutjats. Un escenari que entraria dins la nova estratègia judicial, que preveu ofensives judicials mensuals a escala internacional ara que el gironí ja s'ha apartat com a candidat a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

Puigdemont ha pres una bona decisió?

És una pregunta d'àmbit, no per a un advocat. Però està preocupat per la situació a Catalunya i pel fet que hi hagi o no un president administratiu.

Què opina del fet que no s'hagi permès la seva presidència?

No és democràtic no acceptar els resultats d'unes eleccions, i una condició per pertànyer a la Unió Europea és, precisament,

No es pot utilitzar l'euroordre per raons polítiques, i és fàcil per a nosaltres demostrar que l'objectiu és polític

ser democràtic. Si fas una lluita política contra els teus oponents, no al Parlament, sinó posant-los a la presó i utilitzant el poder judicial a favor teu, no ets democràtic.

Ara l'advocat britànic Ben Emmerson liderarà una ofensiva a les Nacions Unides en nom del president català contra l'Estat espanyol. Com encaixa vostè en aquest cas?

No hi estic implicat; això ho porten els altres advocats internacionals. Però per descomptat és molt bo que la comunitat internacional se'n responsabilitzi. És el pas correcte, perquè no és un problema local, sinó de la democràcia a tot arreu.

S'han anunciat noves accions legals i vostè va assegurar que estaria disposat a portar el cas a la justícia europea. Ja està

considerant noves denúncies?

Sí, estem estudiant anar a Estrasburg i a Luxemburg juntament amb els advocats dels consellers. Ho estem discutint, encara no està decidit, i també els advocats de Barcelona donaran assessorament.

La batalla judicial és la prioritat de Puigdemont?

Ara mateix té altres coses al cap, a banda dels seus casos als tribunals.

Les noves denúncies podrien presentar incompatibilitats amb la demanda a l'ONU?

Un cas no exclou l'altre. És una qüestió de temps. Crec que a les Nacions Unides anirà més ràpid que a Estrasburg i Luxemburg.

Quines diferències hi hauria entre les demandes al tribunal competent de la Convenció Europea de Drets Humans, Estrasburg, i el responsable de jutjar com s'aplica la legislació comunitària?

Es pot anar a Luxemburg per l'extradició, perquè la Unió Europea és competent en aquest àmbit. Ara bé, altres qüestions com el fet que ell no ha pogut ser present a l'Estat espanyol durant les eleccions i la seva destitució com a president de la Generalitat són coses que no tenen res a veure amb l'extradició, i això seria competència d'Estrasburg.

Paul Bekaert és l'advocat de Puigdemont a Bèlgica
AGÈNCIES

Però ja es pot recorre contra aquestes instàncies?

La convenció diu que s'han de seguir tots els passos als tribunals espanyols i, si es refusa, es pot anar a Estrasburg.

Podria tenir èxit?

Hi ha sentències a Estrasburg sobre Turquia en el mateix sentit que són molt positives per als demandants.

Quin tipus de precedents s'han establert?

Per exemple, la incapacitat per presentar-se a unes eleccions en condicions, i els empresonaments. A Turquia això passa cada dia, i el tribunal ja ha establert precedents afirmant que això no es pot fer. Per tant, tenen una alta probabilitat a Estrasburg.

Com de lent pot ser el judici?
Pot durar molts i molts anys,

L'APUNT

Divisió de fons de l'independentisme

Xavier Miró

L'independentisme està dividit en el fons, tot i que en públic només discuteix les formes. Avui la qüestió desborda la divergència entre esquerra i dreta perquè l'Estat espanyol ha decidit reduir-lo i reprimir-lo en l'autonomia. Per a una part de l'independentisme, acceptar aquest escenari és la fi del projecte per molts anys i no estalviarà patiment perquè a Espanya hi ha

ganes d'escarment. Patiment per patiment, desobediència política i civil. D'altra banda, conscient també d'aquestes ganes de revenja del "modern patriotisme civil espanyol" –que diu Arrimadas–, més presos només portaran més dolor i cap avenç. I també el xoc civil, el més dolorós. Per fi, la CUP i Joan Tardà parlen clar des de la discrepància. Que no sigui flor d'un dia.

només pots esquiar, caminar i menjar xocolata. I això últim a Bèlgica també es pot fer.

Té contacte amb la seva defensa?

No, no soc advocat d'Anna Gabriel i no tinc cap contacte amb els seus advocats. No és la meva clienta.

S'ha filtrat a la premsa que la justícia espanyola té intenció de reactivar l'ordre de detenció quan acabi la investigació. Hi ha risc imminent d'extradició?

L'euroordre sempre serà refusada a Bèlgica, perquè no hi ha doble incriminació. És a dir, els fets han de ser criminals a Espanya i a Bèlgica.

Llavors, el fet que detallin més els càrrecs imputats a Puigdemont no podria facilitar el vistiplau del jutge belga?

No es pot utilitzar l'euroordre per raons polítiques, i és molt fàcil per a nosaltres demostrar que té un objectiu polític. El fet que s'hagi acabat o no la investigació no canvia els principis.

Puigdemont es quedarà a llarg termini a Brussel·les?

Sí, però sempre hi ha possibilitats d'arribar a una solució política entre Madrid i Barcelona. Això espero.

Un exili sense data de caducitat. Però què passa si li caduca el DNI o el passaport?

Encara que no tinguis carnet d'identitat, sempre ets un ciutadà europeu. Tinc clients que es-

tan en la mateixa posició i no hi ha cap problema.

Cap?

Hi ha alguns problemes pràctics, però és un home molt intel·ligent i pràctic. Puigdemont sempre té solucions; no és un Quixot.

La possibilitat de sol·licitar asil polític està damunt la taula?

De moment, no. Però sempre és possible.

El podria obtenir?

És molt difícil per als europeus, però teòricament sempre es pot demanar.

Quines implicacions té per a la Unió Europea el cas Puigdemont?

El cas de Catalunya és un gran problema per a Europa pel que fa a la democràcia.

És el seu cas més famós?

Sí. Va més enllà d'un individu. Aquest cas és sobre Catalunya i és simbòlic per a la democràcia a Europa. Té un aspecte humà i personal molt important per al president i els consellers, perquè també és una tragèdia personal. Però també hi ha un aspecte històric que va més enllà d'un cas individual. Va sobre democràcia a Europa i a Espanya.

Per això el va acceptar?

Sí. No soc un nacionalista, soc un demòcrata. I és perquè de moment la democràcia a Europa no va bé, i podem utilitzar aquest cas per combatre-ho. ■

però es poden demanar mesures cautelars. També hi pot haver mediació entre l'Estat espanyol i Catalunya a Estrasburg.

Hauria estat millor per a ell instal·lar-se a Suïssa com Anna Gabriel?

És molt important per a Puigde-

mont ser a Brussel·les per la seva carrera política. És més lògic fer política a la capital d'Europa que a Suïssa. A les muntanyes

La Masia Bartres
CATERING S.L.

CUINA CENTRAL PER A COL·LECTIVITATS

- Empresa familiar dedicada al món de l'hostaleria des de fa **tres generacions**.
- Menús tradicionals, saludables i equilibrats, **planificats per la nostra dietista, amb dietes adaptades segons la implantació del pla dels al·lergens**.
- Menús especials per a festes, diades i altres actes.
- Actualment servim a **vint-i-vuit centres de Mataró i comarca**.

Passeig Bell Aire, 49 - 08392 Sant Andreu de Llavaneres - Tel. 93 792 70 01
www.cateringmasiabartres.com - masia@cateringmasiabartres.com

#CATALUNYALLIBERTAT

Albert Ginjaume: “Dic als cònsols que no m’ajudin”

■ El cònsol de Finlàndia destituït “sense motiu” creu que el ressò mediàtic del seu cas pot evitar-ne altres ■ El ministeri espanyol demana explicacions pel suport de la cònsol peruana al diplomàtic

M.J. Jordan
BARCELONA

Albert Ginjaume no s’esperava en absolut que la setmana passada el destituïssin de paraula (encara no li ha arribat cap escrit) del càrrec de cònsol honorari de Finlàndia a Barcelona, que ocupava des de feia 9 anys (10 més fent de vice-cònsol), a petició del Ministeri d’Afers Estrangers d’Espanya. “Va ser tota una sorpresa perquè no he fet res en absolut per provocar-ho”, afirma l’empresari català a aquest diari des del seu despatx professional, que també era la seva oficina consular.

Aquest cas recent s’afegeix als dels altres tres cònsols destituïts per causes vinculades d’alguna manera amb el procés: el de Bulgària, l’exfutbolista Hristo Stòitxkov, per haver titllat Soraya Sáenz de Santamaría de franquista; el de Letònia, Xavier Vinyals, per haver posat una estelada a la façana del seu pis, i al gener el de les Filipines, Jordi Puig.

“El meu cas és potser més injust que els altres perquè jo en cap moment he fet cap acció ni m’he significat políticament, perquè crec que és voluntat de cadascú fer-ho o no fer-ho, ni soc independentista”, diu l’empresari, que es de-

Albert Ginjaume, al despatx on treballa i exercia de cònsol de Finlàndia ■ ACN

dica al transport internacional de mercaderies.

L’única pista que té és que la destitució va arribar una setmana després de l’àpat que va celebrar el cos consular de Barcelona (format per 10 membres dels 94 que hi ha a Barcelona), del qual Ginjaume era secretari, amb Mercè Conesa, presidenta de la Diputació i també alcaldessa de Sant Cugat pel PdeCat. “Una setmana abans van trucar de l’ambaixada

dient que al ministeri no li agradava el dinar. Cada mes en fem un amb alguna personalitat d’algun àmbit i en aquest cas convidàvem una persona que és la quarta autoritat a Catalunya i que presideix un òrgan que depèn del govern central, en cap cas pel fet de ser alcaldessa o persona vinculada al món independentista”, aclareix l’ex-cònsol de Finlàndia.

Ginjaume està convençut que hi deu haver més

raons darrere la destitució. “Crec que va ser la gota que va fer vessar el got; potser hi ha algú que ha parlat malament de mi”, assegura, apuntant cap a una mena de caça de bruixes.

Caça de bruixes

Creu que hi pot haver més cònsols en perill de destitució? “Espero que no, però demano a tots els que m’han donat suport, que són molts, que, si us plau, no provin d’ajudar-me, que

no corrin riscos, perquè a més crec que és inútil.”

Ginjaume recorda que, malgrat que té el suport de la diplomàcia finlandesa, no pot continuar en el càrrec perquè la feina dels cònsols està legislada per la Convenció de Viena, que precisa que és imprescindible que el país receptor aprovi el cònsol honorari. “El pot vetar sense donar-ne cap explicació. L’ambaixada ja m’ha dit que no pot fer-hi res.” L’única cosa

agradable d’aquest mal tràngol ha estat el suport dels companys, incloent-hi el de la degana del cos consular de la ciutat, la cònsol del Perú, una acció que ha tingut conseqüències polítiques, ja que el Ministeri d’Afers Estrangers espanyol ha demanat explicacions al Perú. Segons Europa Press, la resposta ha estat que l’acció de Franca Lorella Deza Ferreccio (enviar una carta a l’ambaixada finlandesa elogiant Ginjaume) va ser feta a títol personal. El ministeri espanyol sosté que la destitució del cònsol no va ser a causa de la invitació de Mercè Conesa al dinar, sinó perquè l’actitud de Ginjaume era “inadequada i incompatible”.

“Crec que el meu cas està tenint molt ressò mediàtic perquè ja és el quart, perquè no hi ha cap causa que ho justifiqui i estem en un moment polític d’enquistament complicat”, comenta l’ex-cònsol, convençut que la publicitat pot frenar que hi hagi més casos similars. Ginjaume està commòs pels “moltíssims senyals d’afecte” que ha rebut aquests dies dels ciutadans finlandesos.

El cas de Jordi Puig

Al gener va ser Jordi Puig, cònsol de les Filipines, qui va haver de deixar el seu càrrec per haver mostrat un cartell on es llegia “Keep calm” en la manifestació del 3-O. “Crec que busquen motius per destituir-nos perquè hi ha molta por que informem els països que representem d’una manera diferent de com pensa el govern espanyol.” No s’ha obert cap investigació: “Era una pancarta que només buscava tranquil·litzar la població.” ■

L’homilia de Montserrat critica la violència policial pel referèndum

Redacció
MONISTROL DE MONTSERRAT

L’homilia en la tradicional missa dominical al monestir de Montserrat va demanar ahir la llibertat dels presos i va criticar la violència policial de l’1-O. “És normal que hi hagi líders socials i polítics en presó preventiva acusats de re-

bel·lió i sedició quan Amnistia Internacional ha demanat la seva llibertat?”, es va preguntar en veu alta el monjo benedictí Josep Miquel Bausset, encarregat de llegir el sermó. “Va ser normal la violència que es va produir l’1 d’octubre quan Amnistia Internacional també ha denunciat com a excessiva la for-

ça policial?”, hi va afegir Bausset, que es va preguntar: “No és injust que una part del govern legítim de Catalunya, com va dir el bisbe de Solsona, estigui empresonat?” Per això va encoratjar l’Església a “no callar com si no passés res”: “L’Església, com Jesús, no pot mirar cap a un altre costat i ha de denun-

ciar la mentida, la injustícia i la corrupció.”

El monjo de Montserrat també va tenir un record per a la tragèdia dels refugiats: “L’Església tampoc pot callar davant el drama dels refugiats que continuen morint al Mediterrani, mentre la Unió Europea, amb indiferència, mira cap un altre costat.” ■

La basílica de Montserrat, abans de començar la missa ■ R.L.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El PDeCAT crida a pactar govern i titlla la CUP d'irresponsable

■ Pascal diu que s'ha acabat la desobediència i que toca "recuperar les institucions" ■ La CUP contradiu el PDeCAT i ERC i no considera repetir eleccions com el pitjor escenari

Xavier Miró
BARCELONA

El PDeCAT crida a l'acord de govern per evitar eleccions, que, diu, "donen ales al 155", i acusa la CUP de bloquejar-lo amb una actitud que la coordinadora general del partit, Marta Pascal, va titllar d'"irresponsable". Després del consell nacional extraordinari d'ahir, la coordinadora general del PDeCAT va reivindicar el dret de Junts per Catalunya (JxCat) de presidir el futur govern perquè va guanyar les eleccions del 21-D en el bàndol independentista i perquè ho estableix el pacte amb ERC, i "els pactes hi són per complir-los".

En aquest sentit, Pascal considera que els ciutadans van parlar "molt clar" en les eleccions i interpreta que el resultat evidencia que "no estem en l'etapa de la desobediència i la unilateralitat", en una referència implícita a la pèrdua de diputats de la CUP. Per això, va de-

Les frases

“A qui més vol enviar a la paperera de la història la CUP? No estem en l'etapa de la unilateralitat”

Marta Pascal
COORDINADORA GENERAL DEL PDeCAT

“Si tenen la intenció de gestionar una autonomia, haurien de buscar una altra força política”

Vidal Aragonès
DIPUTAT DE LA CUP

manar que s'acabi el "postureig" i va titllar la CUP d'"irresponsable" per haver "bloquejat" la investidura de Jordi Sánchez "quan hi ha una majoria sòlida per governar". Pascal va demanar als partits sobiranistes "que negociïn el que hagin de negociar" però que posin fi al bloqueig. "Prou vets i prou papereres de la història", va llançar Pascal a la CUP, en al·lusió a la sortida forçada

del president Artur Mas per la negativa de la CUP a invertir-lo en el seu dia. Interrogada sobre el fet que la CUP no veta el nom de Jordi Sánchez sinó que exigeix un govern que desbordi la legalitat espanyola, Pascal va defensar que "sense renunciar a res s'han de fer les coses bé". La prioritat, va insistir, és recuperar les institucions.

Després del consell polític de dissabte en què la CUP va anunciar l'abstenció per investir Sánchez, ahir el seu diputat Vidal Aragonès deia a RAC1 que anar a eleccions "no és la pitjor de les alternatives" si formar govern ha de restituir l'autonomia. Aragonès va dir que no hi ha cap vet personal a Sánchez sinó un desacord amb la proposta de JxCat i ERC que, va afirmar, té com a límit la Constitució. Va insistir que els seus diputats no són imprescindibles i que es pot investir president amb els vots de Puigdemont i Comín o amb altres forces favorables "a restituir l'autonomia". ■

partit emòcrata

David Bonvehí i Marta Pascal, en el consell nacional extraordinari d'ahir, a Barcelona ■ EFE

En Comú demana candidat a ERC i Tardà obre joc

La decisió de la CUP obliga JxCat i ERC a moure's si no accepten la condició de desobeir la legalitat espanyola. JxCat i el PDeCAT no estan disposats que Puigdemont renunciï al seu escó. Ahir ho reafirmava Pascal: "No és necessari i no està en discussió." ERC no descarta que Puigdemont i Comín cedeixin l'escó a nous diputats per tal que els seus dos vots garanteixin la majoria per investir. L'altra opció és que el presi-

dent del Parlament, Roger Torrent, que avui inicia la tanda de consultes amb els grups, accepti la delegació dels dos vots desobeint el Constitucional. La darrera opció és buscar un gest de Catalunya en Comú, la força que ahir la CUP considerava procliu a "restituir l'autonomia". Però aquesta opció obre una nova perspectiva. La portaveu parlamentària de la formació, Elisenda Alamany, advertia a TV3 que el seu grup

no s'abstindrà per fer possible un president de JxCat i convidava ERC a proposar el seu candidat, una opció que estarien disposats a negociar. El diputat Joan Tardà aposta en un article a 'El Periódico' per fer camí pel referèndum vinculant amb aquesta formació i apropar-se al PSC. Des del PSC, Salvador Illa, qualificava ahir els partits independentistes d'"inútils en termes polítics" i de tenir "discrepàncies de fons".

DIA INTERNACIONAL DE LES DONES - 8 DE MARÇ DE 2018

A les 17 h al parc de Can Sauleda de Sant Antoni de Vilamajor

Lectura del manifest del Dia Internacional de les Dones

Actuació de MUMUSIC CIRCUS amb l'espectacle AMIGOO

Xocolatada per a tothom

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Un llaç groc al seient de Junqueras al Parlament. Al costat, Guardiola i Estiarne ■ ARXIU

Llibertat groga

REIVINDICACIÓ • El llaç groc s'ha convertit en un símbol per reclamar l'alliberament dels presos polítics **ÚS** • S'ha popularitzat després de la primera manifestació en contra de l'empresonament dels Jordis **PERSECUCIÓ** • El govern espanyol amenaça de retirar aquests emblemes dels edificis de l'administració i la Junta Electoral va vetar-los el 21-D

Marc Bataller
BARCELONA

El 1705 el groc ja era sinònim de llibertat a Catalunya i molts ciutadans van lluir llaços i mocadors d'aquest color en senyal de solidaritat amb el príncep Jordi, considerat un defensor del país davant l'absolutisme de Felip V. La repressió no es va fer esperar i el monarca va ordenar pena de mort a qui lluís aquest símbol. Ara, un altre Borbó, el rei Felip VI, ha vist com Catalunya també enarborava llaços grocs en senyal de solidaritat amb els presos polítics: l'Oriol, en Quim i els Jordis. I, com va passar tres segles enrere, l'Estat espanyol vol apagar aquesta reivindicació. Evidentment, no amb mesures tan dràstiques com les de Felip V, però sí intentant retirar els llaços de l'administració, tal com va apuntar el ministre de Justícia, Rafael Catalá: "No hi ha presos polítics per més que uns quants s'en-

testin a dir-ho, i no hi hauria d'haver aquests símbols en edificis que són de tots." Una nova mostra de censura i d'atemptat contra la llibertat d'expressió? Jutgin vostès mateixos.

Aquesta idea dels llaços grocs, que s'ha estès a Catalunya com la pólvora, neix a iniciativa de l'ANC i Òmnium, que van fer una crida a la ciutadania a dur aquest símbol durant la concentració del 17 d'octubre passat, que es va convocar just després de l'empresonament de Jordi Cuixart i Jordi Sànchez —el 2014, alguns polítics ja havien utilitzat el

exemple, durant la campanya

llaç per defensar el dret a decidir—. Però aquest gest no es va convertir en una anèdota d'un sol dia, sinó que va perdurar i va passar a ser un emblema que ningú hauria volgut portar mai, un emblema per reclamar que els presos surtin de la presó. Molts catalans ja tenen el llaç com una peça més de la seva vestimenta i Òmnium, l'ANC, partits, Comitès de Defensa de la República (CDR) o voluntaris han anat pintant el país de groc. Per

Altres usos

El llaç groc té significats diferents en altres països. A Alemanya es fa servir per donar suport a les forces militars; als Estats Units, als anys setanta, era símbol de la nostàlgia per una persona estimada absent arran d'una cançó que va tenir molta popularitat, i a Itàlia és una mostra de solidaritat amb els presoners de guerra. En l'àmbit internacional, el llaç groc es fa servir per donar suport a les afectades d'endometriosis.

electoral, Junts per Catalunya i ERC sempre mostraven cadires buides amb llaços grocs per recordar els empresonats, igual que fan ara al Parlament amb els dos diputats que estan tancats —Junqueras i Sànchez— i als quals se'ls ha negat assistir als plens.

Prohibicions

Les eleccions del 21-D, imposades per Mariano Rajoy, també es van *tenyir* de groc, tot i que la Junta Electoral Central va intentar prohibir-ho. L'entitat va ordenar als Mossos d'Esquadra que notifiquesin la col·locació de llaços grocs o pancartes en favor dels polítics i líders civils independentistes empresonats. Fins i tot es van veure imatges ridícules, com agents de la policia retirant llaços que decoraven arbres de Nadal en alguns departaments de la Generalitat. Una situació surrealista es va produir a Reus quan la Junta Electoral va impedir les concentracions dels Avis i

El rebuig a Felip VI del ple de Girona s'ajusta a la llei

■ L'informe jurídic municipal conclou que els regidors són competents per declarar Felip VI persona 'non grata'

El moment de la votació de la moció en el ple de Girona del 24 d'octubre ■ ACN

Àvies per la Llibertat, que cada dia es reunien per demanar la llibertat dels empresonats. Precisament, aquest col·lectiu ha enviat una bufanda groga a Jordi Sánchez, perquè pugui suportar millor el fred que passa a Soto del Real. Aquesta persecució va tenir el punt culminant quan es va prohibir que els membres de les meses electorals i els interventors i apoderats lluïssin el llaç groc perquè havien de "mantenir una posició de completa neutralitat".

Com es pot comprovar, el govern espanyol i els seus poders fàctics no han encaixat gens bé aquesta reivindicació

Pep Guardiola és el principal ambaixador del llaç groc i la seva reivindicació fora de Catalunya

i també s'han produït alguns incidents puntuals: l'agressió de què va ser objecte un avi a Palma perquè duia un llaç gros; el vet d'un client a deixar entrar un client, o el cas d'un fruiter de Tarragona que ha denunciat que ha rebut una carta anònima d'unes suposades clientes que alerten que si no deixa de lluir el llaç a la botiga deixaran de comprar-hi.

En contraposició amb aquests episodis aïllats, ressegueix el sentiment de solidaritat compartit que tenen els ciutadans que porten l'emblema, tal com va relatar l'exlíder de Podem a Catalunya Albano Dante-Fachín durant l'última manifestació de l'ANC i Òmnium coincidint amb els quatre mesos

de l'empresonament dels Jordis: "Segur que us heu trobat algú al bar, al tren o al metro que també portava el llaç groc. Heu tingut aquella complicitat petita, potser només una mirada o un somriure, per entendre que no oblidem. És aquí quan demostren que som molt més forts que les injustícies que mantenen quatre persones a la presó."

De mica en mica, aquesta simbologia catalana ha anat traspasant les nostres fronteres. Al mes de desembre, els Comitès de Defensa de la República Internacionals van coordinar-se i punts emblemàtics d'una quinzena de ciutats del món es van llevar vestits amb llaços grocs i cartells per protestar contra els empresonaments i l'aplicació del 155. S'ha de reconèixer, però, que l'entrenador del Manchester City, Pep Guardiola, ha estat un dels que més han contribuït a aquesta internacionalització i sobretot després que la federació anglesa el sancionés perquè exhibia el llaç. Guardiola en va fer cas omís i el va portar igualment a la final de la copa de la lliga a Wembley, igual que molts aficionats *cityzens* donant suport al seu míster. "Abans que un entrenador, soc una persona. Si he trencat les normes, accepto la multa. El llaç groc estarà sempre amb mi fins al final. És per ajudar gent que no han fet res malament, només tenir una opinió pròpia", va apuntar Guardiola.

La seva reivindicació ha estat recollida per molts mitjans internacionals i també es debatrà al Parlament britànic perquè el partit gal·lès Plaid Cymru i el Partit Nacional Escocès han presentat dues mocions per donar suport al de Santpedor. ■

Redacció GIRONA

Un informe dels serveis jurídics de l'Ajuntament de Girona avala la decisió del ple d'aquesta ciutat del 24 d'octubre de declarar persona *non grata* el rei Felip VI. D'aquesta manera, es descarten els arguments exposats pel grup municipal de Ciutadans (Cs), que va interposar un recurs de reposició perquè considera que l'Ajuntament és "manifestament incompetent" per impulsar una mesura que —afirma Cs— només poden adoptar els estats i en el marc de les relacions diplomàtiques. L'informe conclou que la declaració no és "en absolut contrària a dret" perquè els regidors van emetre un "judici de valor" que no té "efectes jurídics de cap tipus". "No procedeixen les causes de nul·litat", s'indica en l'informe, que està signat per un advocat municipal.

La figura del monarca
D'altra banda, Cs també argumentava que, amb aquella resolució, l'Ajuntament estava "menysca-

L'1-O i el discurs del rei

La declaració de rebuig al monarca es va aprovar tres mesos després que la mateixa proposta fos desestimada pel plenari. Si aquest cop va prosperar va ser perquè s'havien produït les càrregues policials el dia del referèndum, circumstància que va atiar CiU, aquest cop, a donar suport al document. El portaveu de CiU, Carles Ribas, va dir

que no es podia "ni oblidar ni perdonar" la violència de l'1-O i va recordar el discurs de Felip VI "on va reforçar l'«a por ellos» en lloc de ser àrbitre". Per ERC-MES, Maria Mercè Roca va dir que és "èticament reprovable abandonar aquells que has de protegir" i, per la CUP, Lluç Salellas, que "el Borbó vol imposar per força un estat". ■ REDACCIÓ

Les frases

“El dret administratiu no condiona una declaració de disset càrrecs elegits sense efectes jurídics”

“Es tracta d'una declaració de voluntat d'uns càrrecs elegits que va dirigida a manifestar un sentiment”

DE L'INFORME JURÍDIC MUNICIPAL

bant” la figura del monarca perquè declarar-lo persona *non grata* és un qualificatiu que "amaga un clar menyspreu". Sobre això, l'informe jurídic nega que l'Ajuntament estigui "estigmatitzant" la figura del rei o causant danys a la seva "imatge, béns, professió o patrimoni".

La decisió del ple del 24 d'octubre es va prendre arran d'una moció presentada pels tres partits sobiranistes: CiU, ERC-MES i la CUP. Per la seva banda, els regidors del PSC es van abstenir, mentre que els representants de Cs i el PP van votar en contra de la moció. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La imaginació com a arma

COL·LECTIU · Neix el moviment Artistes de la República, en defensa de la llibertat d'expressió i contra la repressió de l'Estat
ACCIONS · De moment el grup, amb gairebé 400 membres, es mou a través de les xarxes, però anuncien futures accions

Montse Frisach
BARCELONA

El diumenge de la setmana passada, gairebé en el mateix moment en què el rei Felip entrava al Palau de la Música, enmig de les protestes de molts ciutadans en la prèvia del Mobile World Congress, alguns artistes van penjar a les xarxes socials imatges que al·ludien a aquest esdeveniment. Sempre amb el simbòlic color groc present, fotografies i vídeos deixaven ben clara la posició d'aquests creadors a favor de la República Catalana, per la llibertat dels presos polítics i en defensa de la llibertat d'expressió. Havien passat, a més, uns dies molt delicats per al món de l'art, marcats per la retirada de l'obra de Santiago Sierra de la fira Arco de Madrid perquè al·ludia directament a l'existència de presos polítics a l'Estat espanyol.

Entre els cartells que es van penjar, la majoria anònims, alguns dels quals s'han continuat difonent els últims dies, n'hi ha un que representa la figura d'un rei d'escacs tombada; un muntatge fotogràfic amb la façana de la botiga d'Apple de la plaça de Catalunya de Barcelona amb un gegantesc cartell demanant la llibertat dels presos polítics i la popular poma de la marca pintada de groc; i un vídeo, en aquest cas una acció de Ramon Guimaraes, en què el protagonista de la filmació es pinta el cap de color groc.

Creativitat i art

No són accions aïllades, sinó que formen part d'un moviment que s'està acabant d'articular del tot aquests dies i que vol lluitar a favor

Protesta antirepressió

El col·lectiu Artistes de la República ha nascut amb la intenció de denunciar els abusos i la limitació de la llibertat d'expressió que exerceix l'Estat espanyol, així com per demanar la llibertat dels presos polítics. Entre els creadors que s'han afegit al col·lectiu hi ha artistes visuals, actors, cantants, ballarins i escriptors. En un manifest, Artistes de la República declara: "No podem romandre paralyzats enfront d'una onada repressiva i ideològica com la que està protagonitzant actualment l'Estat espanyol davant qualsevol mostra de llibertat d'expressió que expressa un mínim caràcter dissident."

Dos dels cartells del col·lectiu Artistes de la República ■ ARTISTES DE LA REPÚBLICA

de la República i contra la repressió de l'Estat espanyol utilitzant el llenguatge de la creativitat i l'art. La idea va sorgir fa unes setmanes, agrupant una sèrie d'artistes de la Catalunya Central, sota el nom d'Artistes de la República, segons explica l'artista visual Marc Sellarès. "Ens hem volgut organitzar com a col·lectiu per fer front a la repressió de l'Estat i per consolidar la República", explica Sellarès, que vol deixar molt clar que la denominació del grup porta la preposició "de" i no "per": "Nosaltres considerem que la República ja existeix." El grup s'ha anat ampliant a través de grups de WhatsApp, però ara ja té un perfil actiu a Twitter, i de moment ja agrupa gairebé 400 artistes i creadors, de tots els àmbits, no només de les arts visuals. "La nostra arma és la imaginació. Creiem en la creativitat com a eina per lluitar contra el que està passant", diu.

El model dels CDR

Des de la Catalunya Central, la iniciativa s'ha anat estenent per tot el territori i ara ja hi ha grups organitzats a Girona, Tarragona, les Terres de l'Ebre i, fa pocs dies, Barcelona. El dimecres 7 de març serà la primera trobada del grup barceloní, que ja té uns 170 membres. L'artista Nora Ancarola anuncia que de la reunió d'aquest dimecres s'espera que sorgeixin iniciatives i accions contundents per a un futur pròxim. També hi ha la previsió que sorgeixin nous grups a Lleida, al Vallès i fins i tot probablement a les Illes Balears. "No tenim jerarquies, el nostre model de funció pretén ser semblant als dels Comitès de Defensa de la República", precisa Marc Sellarès. ■

Universitaris dels EUA avisen dels presos polítics

Jordi Panyella
BARCELONA

Fins a 150 universitaris, bàsicament dels Estats Units, han signat un manifest on denuncien la criminalització de la dissidència política a l'Estat espanyol i l'existència de presos polítics. El document, encapçalat amb el

títol "Iberistes en defensa dels drets civils i contra la repressió de la cultura", recull les signatures de personal que treballa en centres d'investigació dels Estats Units, però també del Brasil i el Canadà i de països europeus com ara Suïssa, Bèlgica i França.

L'escrit denuncia fonamentalment la pèrdua de

llibertats en diversos àmbits i fa un especial esment de la "persecució judicial" que estan patint Jordi Cuixart, Jordi Sánchez, Oriol Junqueras i Joaquim Forn, així com els polítics que "han de buscar asil" en països estrangers. El document no entra a valorar les raons del moviment independentista però sí que

L'obra censurada a la fira d'Arco ■ ACN / ARXIU

es declara amb molta contundència contra la "criminalització de la dissidència" que fa l'Estat, on la separació de poders "és una ficció". Els signants no tenen cap dubte que el govern espanyol està duent a terme una "instrumentalització del poder judicial".

Els investigadors de les cultures ibèriques —que és així com es defineixen els signants— fan una repassada dels últims episodis succeïts a l'Estat i que evidencien la retallada del dret a la llibertat d'expressió i la "criminalització de

les idees". D'aquesta manera es consideren inconcebibles les recents sentències contra els rapers Valtonyc i Hasél, així com l'episodi de censura a la fira d'art Arco.

Segons els signants, "és preocupant la deriva cap a un sistema autoritari que està afectant especialment els joves, que constitueixen un dels sectors més precaris de la societat espanyola i, a la vegada, un dels més mobilitzats". La lectura que es fa és que "s'està censurant el seu dret a denunciar la manca d'expectatives". ■

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La “broma” de Tabàrnia reuneix 15.000 persones

Fan una ofrena floral al monument de Rafael Casanova, que consideren “un il·lustre tabernès i patriota espanyol”

Jordi Alemany
BARCELONA

La mofa a l'independentisme de la plataforma Tabàrnia va reunir ahir pels carrers cèntrics de Barcelona, des del monument de Rafael Casanova fins a la plaça de Sant Jaume, unes 15.000 persones, segons va informar la Guàrdia Urbana, sota el lema *S'ha acabat la broma*. Era la primera convocatòria que feien d'una manifestació, ajornada el 25 de febrer passat, i va tenir un to festiu, desenvolupant-se sense incidents remarca-

La frase

“Després de molts anys d'humiliacions i menyspreus, comencem a alliberar la nostra Catalunya”

Jaume Vives
PORTAVEU DE LA PLATAFORMA
TABÀRNIA

bles, amb els parlaments al monument, on diverses entitats i la ultradretana Vox van fer ofrenes florals. Casanova “era un il·lustre tabernès i patriota espanyol”, va etzibar el portaveu de la plataforma, Jau-

me Vives, passant la paraula a un descendent del germà gran de Casanova, Eduardo de Delás, baró de Vilagayà, que “no s'ha cregut la gran mentida dels enemics de la realitat i els amics de l'odi”. També hi va intervenir el president de la plataforma per Tabàrnia, Miguel Martínez, dient: “Som un mirall, des de la responsabilitat de l'absurd, dels arguments independentistes.” L'acte es va acabar a la plaça de Sant Jaume, on va sonar l'himne espanyol i van xifrar en dos milions el nombre de manifestants. ■

Boadella va ser protagonista, tot i no ser-hi, en repartir-se moltes cletes seves ■ ANDREU PUIG

Boadella president, “lo-lo lo-lo” i botifarra final

S'esperava la presència del batejat com a president a l'exili de Tabàrnia, Albert Boadella, però, seguint amb el sarcasme crític, el van excusar perquè no havia pogut arribar per la repressió i el control policial. Vives va llançar

un missatge en boca seva dient: “Hi confiem perquè ens portarà a Itaca.” En la marxa es van sentir els clàssics cànctics de “Puigdemont a prisó”, “¿Dónde está TV3?” i “Esta es nuestra policía” davant la Policia Nacional de Via

Laietana, on van titllar de “traïdors” i “escòria” agents dels Mossos. Els “lo-lo lo-lo” de l'himne espanyol van ser protagonistes a l'inici i al final del recorregut, que va acabar amb una botifarra a la Catalunya “que ens volen imposar”.

Cementiris de Barcelona S.A. convoca les persones que es considerin amb algun dret sobre les sepultures referides a continuació (exceptuant la persona que sol·licita la transmissió) perquè en el termini dels 15 dies hàbils següents a la publicació d'aquest anunci compareguin exclusivament amb cita prèvia a l'Àrea de Serveis Jurídics del Cementiri de Les Corts, ubicat a l'avinguda Joan XXIII, 3-15 de Barcelona. En cas de no fer-ho proseguirà la tramitació de l'expedient, sense ulterior citació ni cap altra audiència, i els títols que a l'efecte s'expedeixin ho seran sense perjudici de tercer amb millor dret. La cita prèvia es pot sol·licitar per internet a www.cbsa.cat, per telèfon al 934 841 999, a través del SIC (sistema d'informació de cementiris) ubicat a les entrades dels cementiris de Les Corts, Poblenou, Montjuïc, Sant Andreu, Sants, Sarrià i Sant Gervasi.

ANUNCI

- Maria del Pilar Abril Gómez, traspàs provisional, nínxol núm. 2.940, 7è pis dept. 3r illa Cerca, Poblenou, de Juan Juyol.
- Maria Teresa Alarcón Guerao, traspàs provisional, nínxol columbari núm. 1.200, 5è pis via St. Oleguer ag. 5a, Montjuïc, de Juana Lorca Rosa.
- Alejandro Óscar Álvarez Stein Masó, traspàs provisional, tomba menor núm. 46, dept. 5è, Les Corts, de Mercedes Robert Vda. Pelayo.
- Magda Augé Vallvé, traspàs provisional, nínxol núm. 11.810, 1r pis dept. 3r, Sant Andreu, de Mercedes Lluch Serra.
- Maria Lourdes Baldrich Sardá, traspàs provisional-designa, nínxol columbari B núm. 7.333, 5è pis via St. Jordi ag. 7a, Montjuïc, de germans Maria i José Pou Viladomiu.
- Jorge Baulenas Balsells, traspàs provisional, nínxol núm. 496, 5è pis dept. 2n sèrie 12a, Sant Andreu, de Dolores Durán Cumula.
- Gemma Bayot Serrano, traspàs provisional, nínxol columbari E núm. 1.093, 1r pis via St. Francesc ag. 9a, Montjuïc, de Mercedes González Figueras.
- Olga Burillo Romero, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 5.333, 2n pis via St. Manuel ag. 12a, Montjuïc, de Josefa Navarro Gómez.
- Antonio Cano Francos, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 1.046, 2n pis Pl. Carme ag. 14a, Montjuïc, d'Amelia D. Domínguez Manresa.
- Aina Capdevila Puig, traspàs provisional, nínxol núm. 5.405, 1r pis dept. 3r, Sant Andreu, de consorts Juan Torrellas i Mercè Isach Alsina.
- José Manuel Carrasco Gandía, traspàs provisional, nínxol columbari núm. 994, 5è pis via St. Carles ag. 2a, Montjuïc, de Sebastiana Gandía Alonso.
- Maria Teresa Carrera Andreu, traspàs provisional, nínxol núm. 669, 1r pis dept. 1r sèrie 5a, Sant Andreu, de germans Gregorio, Marcela, Isaac i Antoni Carrera González.
- Luisa Carreño Sancho, duplicat-traspàs per testament, nínxol núm. 29, 1r pis dept. 2n, Les Corts, de Luis Carreño Piera.
- Alberto Casanovas Martí, traspàs provisional, nínxol núm. 1.456, 1r pis dept. 8è, Les Corts, de Pedro Martí Olibet.
- Ana Castro Crespin, traspàs provisional, nínxol especial núm. 57.601, 4t pis ag. 15a, Collserola, de Petra Castro Crespin.
- Cristina Rosa Cerdà Ponce, duplicat-traspàs abintestat, nínxol columbari B núm. 180, 1r pis via St. Manuel ag. 12a, Montjuïc, de Carmen Ponce Vicente.
- Juan José Clot Allende, duplicat-testament-designa, nínxol núm. 11.923, 2n pis dept. 3r, Sant Andreu, d'Arturo Clot Gurgui.
- Matilde Contijoch Fuster, traspàs provisional, nínxol núm. 3.719, 2n pis dept. 5è, Les Corts, de Braulia Muñoz Huerta.
- Emilia Cruz Lambies, traspàs provisional, nínxol núm. 315, 3r pis dept. 3r, Les Corts, d'Angel de la Cruz Mola.
- Luis Ignacio Dietrich Castells, traspàs provisional, nínxol núm. 10.132, 2n pis dept. 5è, Les Corts, de Ricardo Castillo Zanuy.
- Eduardo Díez Calzada, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 12.973, 1r pis via St. Jaume ag. 11a, Montjuïc, d'Eduardo Díez Alonso de Leciana.
- Mariana Dougan Kake, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 793, 3r pis via St. Manuel ag. 12a, Montjuïc, de Jorge Dougan.
- Enrique Ferran Rico, duplicat-traspàs per designa, nínxol columbari B núm. 8.223, 2n pis via St. Jordi ag. 7a, Montjuïc, de Santiago Ferran Santacana.
- Javier Flores Parra, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 3.543, 3r pis Pl. Montserrat ag. 14a, Montjuïc, de Julián Flores Menor.
- Enric Josep Font Solsona, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 1.300, 2n pis via St. Jaume ag. 10a, Montjuïc, de consorts Pedro Solsona Baró i Rosa Busquets Mercè.
- Diego García Pérez, duplicat-traspàs abintestat, nínxol columbari B núm. 1.612, 4t pis via St. Amadeu ag. 14a, Montjuïc, de Manuel García Calero.
- Gonzalo Gonzalo Puig, traspàs provisional-designa, nínxol columbari A núm. 847, 6è pis via Misericòrdia ag. 3a, Montjuïc, de Dolores Maso Ribera.
- Maria Rosa Graells Pellicer, duplicat-traspàs abintestat, nínxol columbari B núm. 1.298, 2n pis via St. Joaquim ag. 12a, Montjuïc, de Juan Graells Dupla.
- Maria Gloria Ibáñez Espinosa, duplicat-traspàs abintestat, nínxol especial núm. 36.410, 1r pis ag. 12a, Collserola, d'Enrique Ibáñez Borrás.
- Eduardo Ibáñez Jofre, traspàs provisional, nínxol núm. 726, 5è pis dept. 3r illa cerca, Poblenou, de Ramon Xufre.
- Maria Encarnación Izquierdo Figueras, duplicat-traspàs per testament, nínxol columbari núm. 659, 5è pis Pl. Caritat ag. 6a, Montjuïc, de Maria Figueras Pujol.
- Maria Ángeles Jover Escola, duplicat-traspàs abintestat, nínxol especial núm. 5.531, 1r pis ag. 3a, Collserola, d'Ángela Escola Escrig.
- Jorge Alberto Llinàs Llobera, duplicat-traspàs per testament, tomba menor núm. 6, via Stma. Trinitat ag. 11a, Montjuïc, de Marcela Franquin Tobias.
- Luis Fernando Martínez Zurita Lacalle, traspàs provisional, nínxol núm. 3.534, 2n pis dept. Central, Les Corts, de Maria Busquets Serrat.
- José María Masachs Vendrell, duplicat / traspàs per testament, nínxol columbari e núm. 1.403, 2n pis via St. Francesc ag. 9a Montjuïc, d'Adela Vendrell Salvía.
- Teófilo Mediavilla Díez, duplicat-traspàs per testament, ciner. esp. tancat div. inh. núm. 158, 1r pis dept. Central, Les Corts, de Maria Ángeles Mediavilla García.
- Carmen Mitja Rovirosa, traspàs provisional, nínxol núm. 3.387, 6è pis dept. Central, Les Corts, de Dionisio Mitja Gómez.
- Domingo Morales Sola, traspàs provisional, nínxol núm. 65, 1r pis dept. 1r sèrie 5a, Sant Andreu, de Pedro Martí Vilaplana.
- Rita Ángeles Mula Cabrera, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 2.096, 2n pis Pl. Montserrat ag. 14a, Montjuïc, de consorts Andrés Mula Orozco i Maria Ángeles Cabrera Granados.
- Lydia Murias Murias, traspàs provisional, nínxol núm. 71, 3r pis dept. 1r sèrie 4a, Sant Andreu, de Rosa Miró Pomares.
- David Navarro Triano, traspàs provisional, nínxol columbari A núm. 1.087, 1r pis via Misericòrdia ag. 3a, Montjuïc, de Ramona Afón Banora.
- Isabel María Oliver Sagreras, traspàs provisional, nínxol preferència núm. 138, 1r pis dept. 2n, Poblenou, de Pelegrín Masó Masó.
- Albert Oliveras Verges, traspàs provisional, nínxol núm. 81, 1r pis dept. 2n sèrie 1ra, Sant Andreu, de Juan Oliveras Lapasset.
- Fernando Palomares Larrambebera, traspàs provisional, nínxol núm. 6.688, 5è pis dept. 3r, Sant Andreu, de Fernando Palomares Fernández.
- Luis Pérez Palau, traspàs provisional, nínxol núm. 2.099, 4t pis dept. 2n, Sants, de Ramon Casals Salvadó.
- Francisca Planas Obon, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 1.920, 1r pis via St. Francesc ag. 9a, Montjuïc, de Cosme Vilaplana Pla.
- Gloria María Rebollo Casals, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 2.682, 3r pis via St. Antoni ag. 12a, Montjuïc, de Francisca Casals Roquet.
- Adolfo Redaño Xipell, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 13.910, 1r pis via Stma. Trinitat ag. 11a, Montjuïc, d'Adolfo Redaño Bajatierra.
- Manuel Riba Jané, traspàs provisional, nínxol especial núm. 35.561, 1r pis ag. 12a, Collserola, de Manuel Riba Cardona.
- Virginia Rochera Lázaro, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 149, 3r pis via St. Jaume ag. 10a, Montjuïc, de Marcos Lázaro García.
- Sara Nuri Salvador Sanz, duplicat-traspàs abintestat, nínxol núm. 3.482, 3r pis dept. 5è, Les Corts, de Jaime Salvador Saavedra.
- Alfredo Salvador Bernad, duplicat-traspàs per testament, nínxol columbari núm. 786, 2n pis via St. Oleguer ag. 5a, Montjuïc, de Simón Salvador Bernad.
- Vicente Salvador Ríos, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 82, 1r pis via St. Ramon ag. 14a, Montjuïc, de Marcelino Valladolid Estangue.
- Adriana San Miguel Flores, duplicat-traspàs abintestat, nínxol especial núm. 10.401, 1r pis ag. 6a, Collserola, d'Encarnación Marín Martínez.
- Ana María Sánchez Argente, duplicat-traspàs per testament, nínxol núm. 2.485, 1r pis dept. 5è, Les Corts, de M. Pilar Sánchez Lombardi.
- Julia Sánchez Garrido, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 3.698, 2n pis via St. Lluís ag. 14a, Montjuïc, de Julián Sánchez Martínez.
- Aurora Sebastián Pérez, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 1.370, 5è pis via St. Antoni ag. 12a, Montjuïc, de Jaime Pérez Guinar.
- Josefa Serrano Cabello, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 2.805, 4t pis via St. Amadeu ag. 14a, Montjuïc, d'Ezequiel Serrano Bermúdez.
- Luis Such Mayor, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 2.954, 1r pis via St. Manuel ag. 12a, Montjuïc, de Juan B. Such Mayor.
- Maria Carmen Tejero Rodríguez, traspàs provisional, nínxol columbari B núm. 8.995, 4t pis via Sta. Eulàlia, ag. 3a, Montjuïc, de Miguel Rodríguez González.
- Laura Torres Valdelvira, traspàs provisional, nínxol columbari E núm. 1.319, 2n pis via St. Francesc ag. 9a, Montjuïc, de Juan Casanovas Parellada.
- Lucía Valera Parra, duplicat-traspàs per testament, nínxol columbari B núm. 2.308, 3r pis Pl. Montserrat ag. 14a, Montjuïc, de José Valera Hernández.
- Ana Valera Parra, duplicat-traspàs per testament, nínxol columbari B núm. 1.352, 5è pis via St. Joaquim ag. 12a, Montjuïc, de José Valera Hernández.
- Maria Elena Vega Navarro, traspàs provisional, nínxol especial núm. 20.744, 4t pis ag. 9a, Collserola, de Purificación Beberide Revuelta.
- Maria Soledad Vielsa Jorge, traspàs provisional, nínxol especial núm. 5.117, 4t pis ag. 3a, Collserola, de Simeón Bielsa Periques.

Barcelona, 13 de febrer de 2018

LA DIRECTORA DE SERVEIS JURÍDICS

Sra. Berta Rodríguez i Callao

Vist i plau

EL DIRECTOR GENERAL

Sr. Jordi Valmaña i Corbella